

Kapitel 7

Känslan av överklighet låg som ett heltäckande filter över de två kistorna, nedsänkta i vinterfrusen mark. Det polerade träet glänste under skarp februarisol, som ett trots mot den överhängande sorgen.

Isabelle kramade hårdare om sin skrynkliga pappersnäsduk, den hon stoppat ner i jackfickan som en försäkring men ännu inte använt. Ansvar och förpliktelser hindrade henne att ge efter för ett tårdränkt sammanbrott.

Till höger om henne grät Stephanie med ljudliga snyftningar. De kom ut i en hackig rytm, som om hon hade svårt att dra in luft mellan dem. I ögonvrån, på vänster sida, såg Isabelle tysta tårar rinna längs kinderna på Amanda. Systrarnas smärta letade sig in i henne där den blandades med hennes egen tills hon var övertygad om att lungorna inte skulle kunna bära den brännande känslan längre.

Pastorn avslutade bönen med ett stadigt amen, höjde blicken till Isabelle och nickade ordlöst mot henne. Gesten fick henne att svälja ner gråten som hotat att tränga ut. Hon hade en uppgift. Det fanns alltid en uppgift. Som den första av döttrarna gick hon fram till sin mammas grav och stannade till vid kanten.

”Farväl, mamma.” Hon uttalade orden tydligt, som om hennes strupe inte var sammansnörd och hennes knän inte redo att vika sig under henne. ”Vila i frid.” Hon släppte ner den första av de två handbuketterna hon gripit hårt i vänster hand sedan de lämnat kyrkan. Den landade tyst på kistans lock.

Stephanies snyftningar fyllde den kalla luften när Isabelle tog två steg bort till nästa gravöppning. Där upprepade hon proceduren vid sin pappas kista medan begravningsgästerna såg på. Någon i den svartklädda samlingen tryckte en näsduk mot kinden och någon annan andades en djup suck, det enda ljud som kunde uttrycka det tragiska i situationen. Sandra och

Martin Ros, 48 och 50 år gamla, hade bara hunnit leva halva sitt liv. De borde ägna sig åt husrenoveringar, helgutflykter, umgänge med sina vuxna döttrar och drömmar om barnbarn. Inte ligga i var sin kista, dekorerade med blomsterkransar från den lokala floristen.

Isabelle pressade ihop näsduken i handen igen, tillräckligt hårt för att få knogarna att vitna. Hennes blick fann Stephanies rödgråtna ögon och hon nickade för att visa att det var systemens tur. Stephanie skakade på huvudet med armarna om sig själv.

I det ögonblicket var Isabelle tacksam att hon hållit sig samlad under ceremonin. Vem skulle vara stark åt hennes systrar om inte hon var det? Med beslutsamma steg gick hon bort till Stephanie, lade armen om henne och kramade henne från sidan. Sedan använde hon samma arm för att leda sin fyra år yngre syster till graven där Stephanie öppnade en darrande hand för att släppa ner sin första ros.

Medan Isabelle fortfarande höll om henne visade hon med sin fria hand att Amanda också skulle komma bort till dem. Hennes yngsta syster lydde ordlöst och lät sin blomma falla ner mot kistlocket som snart skulle täckas av fler. När de hade mumlat sina avsked lämnade de utrymme för resten av begravningssällskapet att göra samma sak.

Isabelle intog position en bit bort från de öppna gravarna, lättad över att alla blickar inte längre vilade på henne och systrarna. Men det var inte över än. Nästan hundrafemtio gäster hade dykt upp på begravningen, ett bevis på hur många människors liv deras föräldrar berört. Det innebar att det fanns gott om personer som ville få chansen att beklaga sorgen för de efterlevande döttrarna.

När den första av dem klev fram – en äldre kvinna som spelat piano i kyrkan sedan Isabelle tultat runt i mittgången som barn – lyckades Isabelle ordna anletsdragen till ett blekt leende. Kvinnan omfamnade henne hårt och släppte sedan taget medan hon skakade på huvudet.

”Rossystrarna”, sa hon med ostadig röst. ”Jag är så ledsen för er skull.”

Rossystrarna. Det var länge sedan Isabelle hört det namnet på sig själv och sina systrar. När de var små hade deras mamma roat sig med att klä dem i rosmönstrade kläder, som en anspelning på efternamnet. Någon hade uppfunnit smeknamnet som sedan fastnat för att bli kvar i många år. Åtminstone tills Isabelle känt sig för gammal för att klä sig likadant som de yngre syskonen och aktivt motarbetat namnet.

Nu, när hon hörde smeknamnet från en av hennes föräldrars äldsta bekanta, skapade det en våg av minnen som kollapsade över henne. Minnen av en lycklig barndom, närvarande föräldrar och ett sammansvetsat systerskap. Ingen av de sakerna fanns kvar längre. Inte en enda. Det var ett faktum som gjorde att hon ville skrika rakt ut, falla ner på marken och dunka knytnävarna mot den frostvita gräsmattan.

Istället lade hon en hand på kvinnans arm, tackade för att hon deltog i sorgen och ställde några frågor om hennes hälsa innan hon vände sig till nästa person som var redo att beklaga. Ett led hade bildats till platsen där hon och hennes systrar stod, några meter bortanför gravarna, och Isabelle tog dem alla i hand innan hon hälsade dem välkomna till fika i församlingsgården.

Även när ansiktena hos människorna framför henne flöt ihop till en grå, grumlig massa fortsatte hon hälsa på dem med stadiga handslag, fortsatte tacka dem för att de kommit. Ända tills ett ansikte i bakgrunden fick andan att kilas fast i halsen på henne, lika plötsligt som en tvär inbromsning. Det kunde inte vara ... det var omöjligt ... det var ...

Mannen näst på tur, en kusin till hennes pappa som hon inte träffat på många år, betraktade henne med en rynka mellan de grova ögonbrynen. ”Isabelle? Du ser blek ut.”

”Åh, jag ...” Pulsen rusade under huden på henne. Ansiktet hon trott sig få syn på längre bort var inte där längre. Det hade

varit ett misstag. Måste ha varit det. Hon var trött och tyngd av sorg och kunde inte lita på sina sinnen längre. ”Jag trodde att jag såg någon ...” Hon tvingade fram ett leende mot släktingen, ett uttryck som kostade mer energi än hon hade. ”Det var inget. Stort tack för att du kom. Det finns fika i församlingsgården och ...”

Mannen lade en bred hand på hennes axel och först då mindes Isabelle att pappans kusin var läkare. Han hade något professionellt i blicken när han talade till henne med doktorsrösten. ”Du behöver ta en paus. Gå och sätt dig ner någonstans.” Omtänksamhet gjorde hans röst mjukare. ”Du har hållit ställningarna länge nog. Låt mig välkomna resten av gästerna till församlingsgården.”

Isabelle hade kunnat falla ihop av lättnad. Istället nickade hon bara. ”Tack. Det var verkligen...”

”Gå och sätt dig nu.” Mannens yrkesmässiga ton var tillbaka igen.

Isabelle lämnade platsen hon stått på och gick över det frusna gräset på kyrkogården utan ett mål för sina steg. Sätta sig? Var? De kalla bänkarna som fanns utspridda över området utanför kyrkan lockade inte och i församlingsgården hade folk redan börjat samlas. Kanske behövde hon inte sitta ner utan bara komma bort från andra människor en stund, från rollen som den perfekta värdinnan.

”Belle?”

Den rösten. Det lät som ... Men det kunde det inte vara. Långsamt, som om tilltalet skulle visa sig vara en hallucination om hon bara tog tillräckligt god tid på sig, vände hon sig om. Bara för att snubbla till av chocken. En hand sträckes snabbt ut för att stötta henne.

”Rör mig inte!” Isabelle ryckte undan sin arm och hittade balansen igen.

Den unge mannen höll upp båda händerna för att visa att han inte skulle göra om det. ”Förlåt. Jag trodde att du var på väg att ...”

”Vad gör du här?” Hennes andetag bildade små moln i den kalla luften medan hennes hjärta hamrade mot revbenen.

Hans armar föll till sidorna. Som om han på allvar hade hoppats på en annan reaktion. Han hade blivit äldre, precis som hon. Hade klippt håret lite kortare och såg annorlunda ut i de svarta, propra begravningskläderna. I hennes minnen var han klädd i jeans med hål på knäna, en T-shirt med tryck och ett läderarmband om handleden.

Men likheterna var fler än olikheterna. Han hade fortfarande samma blå ögon som en gång haft en nästan hypnotisk effekt på henne, samma höga kindben som kunnat väcka avundsjuka i Hollywood. Det var fortfarande samma Kevin som krossat hennes hjärta för att sedan trampa på bitarna på vägen ut för fem år sedan.

Han svalde. ”Jag kände dem också, Belle. När jag hörde vad som hade hänt ...” Han harklade sig och hon lade märke till att hans ögon blev blanka. ”Jag är så ledsen för din skull.”

Isabelle sa inget. Istället lade hon armarna i kors och väntade på att han skulle svara på hennes fråga om varför han dykt upp oanmäld. Hon kunde känna sitt hjärta slå mot armen närmast bröstkorgen, genom kappan.

Kevin var tyst några sekunder, som om han vägde orden. ”Det stod i annonsen att alla var välkomna till begravningen.”

Om hon hade vetat att han skulle läsa annonsen i lokaltidningen och ta det som en inbjudan skulle hon aldrig ha valt den formuleringen. Den här dagen var en av de tyngsta hon genomlevt, men den kunde inte mäta sig med den då han sårat henne mer än hon trott var möjligt. Hon väntade tills hon var övertygad om att rösten skulle bära innan hon talade igen. ”Jag trodde att jag var rätt tydlig när jag sa att jag aldrig ville se dig igen.”

Han ryckte till, som om hon utdelat ett fysiskt slag. ”Det var så länge sedan. Jag trodde att ...” Hans ord dog ut.

Isabelle rätade på ryggen. Hon hade inte tid med det här. Det var dags att gå till församlingsgården där hon skulle hålla ett tal för gästerna, ett som skulle kräva all kraft hon hade. ”Jag vill att du går nu.” Hennes röst var kallare än den bitande vinden som omgav dem, men det fanns inget annat alternativ. Hon måste få honom att lämna platsen innan minnena tog över och bröt ner henne till det vrak hon inte hade råd att bli. Inte när det fanns människor som behövde henne.

Kevin stirrade på henne. Sedan slöts hans ansikte, som om han reste upp samma skyddsmur som redan omgav henne på alla sidor. ”Som du vill. Jag ska gå. Men först måste jag berätta en sak som ...”

”Nu.” Hon tryckte på det enda ordet. Muren omkring henne hade redan sprickor och om hon var tvungen att möta den sårade blicken i hans blå ögon länge till skulle den smulas ner till byggdamm.

Hans käke spändes när hans läppar pressades samman. Kevin dröjde kvar framför henne i ytterligare några plågsamma sekunder innan han vände runt och gick därifrån. Isabelle såg efter honom, fastfusen i samma position. Hon stod kvar där tills pulsen inte längre rusade och tårarna inte längre sved bakom ögonlocken.

Först då började hon gå mot församlingsgården. Det var dags att hålla tal.